

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

kinderen, en mede voor hun minderjarige
appellanten,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 04/47550 en 05/4323 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 14 januari 2008 in
de gedingen tussen:

kinderen, en mede voor hun minderjarige

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij afzonderlijke besluiten van 1 oktober 2004 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van (hierna: de vreemdeling) respectievelijk (tezamen hierna: de vreemdelingen), mede voor hun minderjarige kinderen, om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 14 januari 2008, verzonden op 17 januari 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch (hierna: de rechtbank), de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 februari 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) heeft een verweerschrift ingediend.

Desgevraagd heeft de minister van Buitenlandse Zaken bij brief van 5 juni 2008 de aan het individuele ambtsbericht van 20 maart 2007 (hierna: het ambtsbericht) ten grondslag liggende stukken overgelegd, ten aanzien waarvan hij op de voet van artikel 8:29, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) heeft verzocht te bepalen dat uitsluitend de Afdeling kennis mag nemen van bepaalde gedeelten van deze stukken.

Op 11 juni 2008 heeft de Afdeling in een andere samenstelling beslist dat de verzochte beperking van kennisneming gerechtvaardigd is.

De staatssecretaris heeft bij brief van 19 juni 2008 toestemming, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, verleend. De vreemdelingen hebben dat gedaan bij brief van 26 juni 2008.

Bij brief van 4 augustus 2008 heeft de staatssecretaris desgevraagd nadere inlichtingen verstrekt. Bij brief van 4 september 2008 hebben de vreemdelingen daarop gereageerd.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 3 klagen de vreemdelingen dat de rechtbank ten onrechte geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van het ambtsbericht aanwezig heeft geacht. Zij stellen zich op het standpunt dat concrete aanknopingspunten zijn gelegen in de door hen overgelegde verklaringen.

2.2. Volgens het ambtsbericht zijn de brieven van 2 juli 2004 respectievelijk 1 november 2005 van (hierna: Gaviria), officier 21 van de Fiscalia te Cali, waarin wordt verklaard dat de aanslag van 8 mei 2004 tegen de vreemdeling was gericht en dat hij niet naar Colombia moet terugkeren omdat zijn leven gevaar loopt, vals.

2.3. De rechtbank heeft overwogen dat de twee nadien door de vreemdelingen overgelegde verklaringen van 20 juni 2007 van M.L. Bertin Gallego (hierna: Gallego), openbaar aanklaagster te Cali, noch de overige documenten iets vermelden over de twee voornoemde brieven van Gaviria. Ook kan aan de verklaringen van Gallego niet die betekenis worden toegekend die de vreemdelingen daaraan toegekend willen zien, omdat de verklaringen niet zijn voorzien van apostilles. Uit de ter zitting van de rechtbank overgelegde apostilles blijkt niet dat deze betrekking hebben op de verklaringen van Gallego.

2.4. De verklaringen van Gallego strekken ertoe te bevestigen dat de aanslag (ook) op de vreemdeling was gericht. Voorts hebben de vreemdelingen overgelegd een verklaring van 25 juli 2007 van het hoofd personeelszaken van het landelijk parket generaal waarin deze bevestigt dat Gallego is wie zij zegt te zijn.

Bij het hoger beroepschrift is voorts gevoegd een verklaring van Gallego van 24 januari 2008. Nadien zijn vertalingen en de apostille toegezonden. In deze verklaring bevestigt Gallego opnieuw dat een aanslag heeft plaatsgevonden, zij het dat alleen de naam van het dodelijke slachtoffer wordt genoemd en niet die van de vreemdeling. Voorts bevestigt zij dat Gaviria bij die zaak betrokken was en de verklaringen van 2 juli 2004 en 1 november 2005 heeft verstrekt.

2.5. De minister van Buitenlandse Zaken heeft desgevraagd de staatssecretaris meegedeeld dat voornoemde verklaring van Gallego van 24 januari 2008 geen aanleiding vormt voor aanvullend onderzoek. De staatssecretaris heeft deze minister evenmin verzocht om niettemin een aanvullend onderzoek te laten uitvoeren.

2.6. De door de vreemdelingen overgelegde verklaringen zijn niet in overeenstemming met de conclusies van het ambtsbericht. Nu niet zonder aanvullend onderzoek kan worden vastgesteld dat laatstbedoelde verklaringen vals zijn, valt niet uit te sluiten dat zij concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de inhoud van het ambtsbericht bevatten. Onder deze omstandigheden kan, anders dan de rechtbank heeft gedaan, niet zonder meer worden geconcludeerd dat de staatssecretaris van de juistheid van de conclusies van het ambtsbericht mocht uitgaan.

De grief slaagt in zoverre.

2.7. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen overigens als grieven is aangevoerd behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, wordt overwogen dat de besluiten van 1 oktober 2004 niet kunnen worden gedragen door de daaraan ten grondslag gelegde motivering en niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand zijn gekomen, nu zonder nadere

toelichting aanvullend onderzoek naar aanleiding van de verklaring van 24 januari 2008 achterwege is gebleven. De beroepen van de vreemdelingen tegen de besluiten van 1 oktober 2004 van de minister zullen alsnog gegrond worden verklaard en deze besluiten zullen worden vernietigd.

2.8. De staatssecretaris dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 14 januari 2008 in zaken nrs. 04/47550 en 05/4323;
- III. verklaart de door de vreemdelingen bij de rechtbank in die zaken ingestelde beroepen gegrond;
- IV. vernietigt de besluiten van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 1 oktober 2004, kenmerk 0406-03-0550;
- V. veroordeelt de staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdelingen in verband met de behandeling van de beroepen en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.444,00 (zegge: eenduizendvierhonderdvierenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdelingen onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

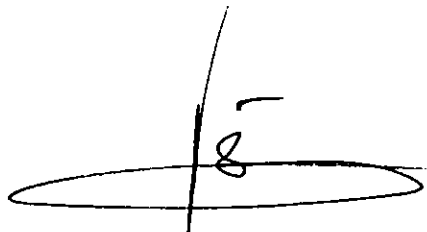
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 oktober 2008

210.

Verzonden: 1 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 04/47550
AWB 05/4323

Uitspraak van de meervoudige kamer van 14 januari 2008

inzake

geboren op
eiser, en

geboren op
eiseres,
mede ten behoeve van hun minderjarige kinderen,
allen van Colombiaanse nationaliteit,
verblijvende te
gemachtigde mr. R.P. van Empel-Bouman,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. A. van Blankenstein.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij afzonderlijke besluiten van 1 oktober 2004 heeft verweerder de aanvraag van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen deze besluiten hebben eisers beroep ingesteld. Bij aanvullende gronden van beroep van 27 december 2005 hebben eisers een verklaring van 1 november 2005 overgelegd van Elisabeth Sánchez Gaviria, Officier 21 van de Fiscalía.

De zaak is behandeld op de zitting van de meervoudige kamer van de rechtbank van 7 februari 2006, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Het onderzoek in deze zaak is, in verband met een door de minister van Buitenlandse Zaken te verrichten onderzoek naar voormelde verklaring van 1 november 2005, ter zitting van 7 februari 2006 met toepassing van artikel 8:64 van het Algemene wet bestuursrecht geschorst.

De minister van Buitenlandse Zaken heeft op 20 maart 2007 een individueel ambtsbericht uitgebracht.

Bij brief van 3 augustus 2007 hebben eisers gereageerd en nadere stukken overgelegd. Op 21 augustus en 4 december 2007 hebben eisers nader gereageerd, onder overlegging van stukken.

Bij beslissing van 27 augustus 2007 heeft de rechtbank op grond van artikel 8:29, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaald dat de beperking van de kennisneming van de aan het individuele ambtsbericht ten grondslag liggende stukken gerechtvaardigd is. Partijen hebben de rechtbank toestemming gegeven, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, om mede op grondslag van de niet openbaar gemaakte informatie uitspraak te doen.

Bij brief van 4 december 2007 heeft verweerder een schriftelijke reactie gegeven.

De behandeling van deze zaak is voortgezet op de zitting van de meervoudige kamer van de rechtbank van 6 december 2007, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de besluiten van 1 oktober 2004 in rechte stand kunnen houden.

2. Ter onderbouwing van hun aanvragen en beroepen hebben eisers - kort samengevat - het volgende aangevoerd. Eisers hadden in Colombia, een viskwekerij. Op 16 of 17 februari 2004 kwamen mannen van een "groepering die buiten de wet staat" in het bedrijf van eisers. Op dat moment was eisers zuster, genaamd die voor eisers werkte, in het bedrijf aanwezig. De mannen gaven aan eisers zus te kennen dat eisers 2000 vissen als voedsel moesten leveren voor de mensen van vorenbedoelde groepering, waarna de mannen vertrokken. Eiser heeft van dit voorval toen geen aangifte gedaan bij de politie. Op 29 of 30 maart 2004 kwamen weer andere mannen in het bedrijf van eisers en herhaalden het verzoek waarbij zij tevens te kennen gaven dat zij eisers zouden doden. Op dat moment was alleen eisers zuster in het bedrijf aanwezig. In maart en april 2004 werden eisers thuis gebeld. Wanneer er opgenomen werd, werd er niets gezegd. In de week voor Pasen sloten eisers hun bedrijf. Op 29 april 2004 hebben eisers aangifte gedaan van het feit dat mannen in hun bedrijf waren geweest en van de telefoontjes. Op diezelfde dag stuurde een kolonel een brief naar de stadspolitie van Cali met het verzoek eisers te beschermen door hen regelmatig te bezoeken. Op 8 mei 2004 zat eiser bij een man in de auto. Deze auto werd beschoten. Daarbij werd die man gedood en werd eiser door een kogel in zijn arm geraakt. Eiseres wendde zich tot de Fiscalia om te informeren naar de toedracht. Daar gaf men haar te kennen dat de zaak nog in onderzoek was. Eisers regelden nadien hun vertrek uit Colombia en vertrokken op 2 juni 2004, tezamen met hun twee minderjarige kinderen, uit Colombia.

3. Verweerder heeft zich in de bestreden besluiten op het standpunt gesteld dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat de aanvragen zijn gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid van artikel 31 van de Vw 2000.

4. Eisers kunnen zich niet verenigen met de afwijzende beschikkingen en stellen zich op het standpunt dat de bedreigingen op hen waren gericht en dat de beschieting op 8 mei 2004 op eiser was gericht. Eisers menen dat de Colombiaanse autoriteiten hen tegen deze bedreigingen geen, althans geen afdoende bescherming konden bieden. Zij verzoeken daarom om een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid onder a, b, c of d van de Vw 2000.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

7. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat de problemen die eisers hebben ondervonden van een buiten de wet staande groepering geen aanknopingspunten hebben met het Vluchtelingenverdrag. Uit de verklaringen van eisers kan niet worden afgeleid dat hetgeen zij meegemaakt hebben te herleiden is tot een van de vervolgingsgronden. De stelling van eisers dat in hun geval sprake is van "toegedichte politieke overtuiging", in welk verband zij gesteld hebben dat weigering mee te werken met de buitenwettelijke groepering door deze wordt opgevat als een politieke stellingname tegen hen, kan niet worden gevolgd omdat eisers dit onvoldoende geconcretiseerd hebben. Immers, uit de verklaringen van eisers blijkt in het geheel niet om welke groepering het gaat. Weliswaar heeft eiseres tijdens het nader gehoor (pagina 4) verklaard dat het de "FARC", "ELN" of "AUC" zou kunnen zijn, doch concrete aanwijzingen dat het een van deze groeperingen zou zijn geweest, ontbreken. Voorts zijn in de verklaringen van eisers onvoldoende concrete aanwijzingen waaruit afgeleid kan worden dat de desbetreffende groepering heeft mogen aannemen dat eisers niet wilden meewerken met die groepering dan wel dat eisers geweigerd hebben mee te werken met die groepering. Dat de groepering in de aangifte door eisers een dergelijke weigering zou hebben gezien, valt uit de verklaringen van eisers niet af te leiden. Daarnaast blijkt uit de verklaringen van eisers niet wie achter de telefoontjes en de aanslag zat. In ieder geval valt uit eisers verklaringen niet af te leiden dat een groepering of de door eisers bedoelde onbekende groepering er achter zat. Bovendien blijkt uit de verklaringen van eisers in het geheel niet dat er een verband is tussen de door de mannen geuite dreigementen, de telefoontjes en de aanslag. Nu niet is komen vast te staan dat er sprake is van een toegedichte politieke overtuiging, kan de stelling van eisers dat zij te vrezen hebben van een groepering met een politiek doeleinde waartegen de Colombiaanse autoriteiten geen effectieve bescherming kunnen bieden dan ook niet worden gevolgd. Gelet hierop kan de door eisers uit verschillende bronnen overgelegde informatie inzake groeperingen die in de regio waar eisers vandaan komen actief zijn vanwege het algemene karakter ervan, niet tot een ander oordeel leiden.

8. De door eisers naar voren gebrachte asielmotieven kunnen derhalve niet leiden tot een geslaagd beroep op vluchtelingenstatus.

9. Ingevolge artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 3 van het Anti-Folterverdrag en artikel 7 van het

Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat eisers bij uitzetting een reëel risico lopen te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

10. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in de bestreden besluiten terecht op het standpunt gesteld dat eisers bij uitzetting geen reëel risico lopen om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In dit verband verwijst de rechtbank allereerst naar het overwogene in het kader van vluchtelingenstatus. Ten aanzien van de verklaring van eisers omtrent de bedreiging door mannen van een "groepering die buiten de wet staat" heeft verweerder er terecht op gewezen dat eisers een beroep hebben gedaan op de Colombiaanse autoriteiten om bescherming, welke bescherming zij, blijkens hun verklaringen, ook hebben gekregen. Ten aanzien van de aanslag is de rechtbank met verweerder van oordeel dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze op de persoon van eiser was gericht dat wil zeggen dat er gericht op de persoon van eiser is geschoten. Hiertoe wijst de rechtbank erop dat blijkens een door eiser overgelegd krantenbericht eiser werd geraakt door een "verdwaalde" kogel.

11. Eisers hebben ter onderbouwing van hun standpunt een beroep gedaan op een verklaring van Elisabeth Sánchez Gaveria, Officier 21 van de Fiscalia te Cali. Zij verklaart - kort samengevat - dat de aanslag van 8 mei 2004 tegen eiser was gericht en dat hij nog steeds wordt gezocht. Verder verklaart deze Officier dat eiser niet naar zijn land moet terugkomen omdat zijn leven gevaar loopt.

12. De minister van Buitenlandse Zaken heeft onderzoek verricht naar deze verklaring, als ook naar een eerdere verklaring van dezelfde Officier van 2 juli 2004. Op 20 maart 2007 is in een individueel ambtsbericht geconcludeerd dat beide documenten vals zijn en niet zijn afgegeven door de daartoe bevoegde instantie.

13. De rechtbank stelt voorop dat ingevolge vaste jurisprudentie een ambtsbericht als een deskundigenbericht dient te worden opgevat en dat verweerder van de juistheid van de daarin neergelegde informatie mag uitgaan tenzij er concrete aanwijzingen bestaan dat aan de juistheid of de volledigheid daarvan moet worden getwijfeld. Blijkens de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 11 oktober 2002 (200204522/1, JV 2002/470) geldt dit eveneens voor de individuele ambtsberichten als de onderhavige.

14. De rechtbank is van oordeel dat hetgeen door eisers is aangevoerd alsmede de door eisers ingebrachte documenten geen concrete aanknopingspunten voor twijfel opleveren aan de juistheid of volledigheid van het voormelde individuele ambtsbericht. Doorslaggevend voor deze conclusie is dat eisers geen documenten hebben overgelegd waaruit moet worden afgeleid dat de verklaringen waarover het individuele ambtsbericht spreekt echt zijn en wel zijn afgegeven door de bevoegde instanties. De twee nadien door eiser overgelegde verklaringen van 20 juni 2007 van Martha Liliana Bertin Gallego, Openbaar Aanklaagster te Cali, noch de overige documenten vermelden immers iets over de twee voornoemde brieven van mevrouw Sánchez Gaveria. Ook overigens kunnen aan de verklaringen van mevrouw Gallego niet die betekenis worden toegekend die eisers daaraan toegekend willen zien. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat de verklaringen van mevrouw Gallego niet zijn voorzien van apostilles. De reactie van eisers gemachtigde ter zitting dat de overgelegde apostilles wel degelijk betrekking hebben op de verklaringen van mevrouw Gallego, omdat voornoemde verklaringen tezamen met het document van de afdeling personeelszaken zijn aangeboden, waartoe de gemachtigde van eisers heeft verwezen naar het apostille-stempel

waarop bij aantal bladzijden 'drie' is vermeld, volgt de rechtbank niet, reeds omdat uit het stempel in het geheel niet blijkt dat dit tevens betrekking heeft op voormelde verklaringen. Daarbij komt dat uit de verklaringen van mevrouw Gallego niet kan worden opgemaakt dat de aanslag van 8 mei 2004 op eiser was gericht.

15. De rechtbank is, na met toepassing van artikel 8:29 van de Awb kennis te hebben genomen van de volledige inhoud van de stukken die ten grondslag hebben gelegen aan het individuele ambtsbericht, van oordeel dat daarin geen aanleiding bestaat om tot een ander oordeel te komen.

16. Nu van concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van voornoemd ambtsbericht niet is gebleken, mag verweerder naar het oordeel van de rechtbank van de juistheid van die informatie uitgaan.

17. Gelet op het vorenstaande zal de rechtbank bij de beoordeling van het beroep alle hiervoor besproken door eisers overgelegde documenten buiten beschouwing laten.

18. Eisers hebben voorts niet aannemelijk gemaakt dat de Colombiaanse autoriteiten hen geen afdoende bescherming hebben kunnen bieden. In dit verband wordt opgemerkt dat gesteld noch gebleken is dat eisers zich met de aanbeveling van de Ombudsman, aan wie zij hun problemen hebben uitgelegd, tot de daartoe aangewezen autoriteiten hebben gericht om na te gaan wat daarmee kon worden gedaan. Nu eisers op 2 juni 2004 Colombia hebben verlaten, zonder het onderzoek van de Colombiaanse autoriteiten af te wachten, hebben zij niet aannemelijk gemaakt dat de Colombiaanse autoriteiten in dit geval geen bescherming zouden kunnen of zouden willen bieden. De stelling van eisers dat zij weliswaar bescherming gezocht hebben maar deze nauwelijks gekregen hebben, wordt dan ook niet gevolgd.

19. Evenmin is gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van het vertrek van eisers uit het land van herkomst, op grond waarvan verweerder een verblijfsvergunning in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden. In dit verband heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eisers niet voldoen aan het door verweerder ter zake gevoerde beleid. Immers, hetgeen eiseres en haar kinderen hebben meegemaakt valt niet onder één van de limitatief opgesomde gebeurtenissen, terwijl niet is gebleken dat de aanslag waar eiser slachtoffer van is geworden van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden, is gepleegd.

20. Ten aanzien van de aanspraak van eisers op een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt.

21. Ter zake van het al dan niet voeren van een categoriaal beschermingsbeleid komt verweerder een ruime mate van beoordelingsvrijheid toe. Naar aanleiding van het verschijnen van het algemeen ambtsbericht inzake Colombia van 19 januari 2005 (DPV/AM-859426) heeft verweerder bij brief van 21 februari 2005 (TK, vergaderjaar 2004-2005, 19 637, nr. 900) de Tweede Kamer bericht dat de inhoud daarvan geen aanleiding geeft een categoriaal beschermingsbeleid voor Colombia te gaan voeren. Redengevend hiertoe is dat uit het ambtsbericht blijkt dat er in Colombia veilige en onveilige gebieden zijn alsmede gebieden waar sprake is van een dynamisch conflict. Hoewel de onveilige gebieden

categoriaal beschermingswaardig zijn wordt door verweerder, op grond van het ambtsbericht, voor asielzoekers uit de onveilige en dynamische conflictgebieden een verblijfsalternatief in de relatief veilige gebieden in Colombia aanwezig geacht.

22. Hoewel eisers afkomstig zijn uit gelegen in het gebied Cauca, blijkt uit het ambtsbericht dat de stad zelf een relatief veilige stad is en niet wordt aangemerkt als strijdgebied.

23. Voor zover het gebied Cauca in het ambtsbericht wordt aangemerkt als onveilige gebied dan wel als een dynamisch conflictgebied bestaat er in de visie van verweerder gelet op voorgaande voor eisers een verblijfsalternatief in de veilige gebieden in Colombia.

24. De rechtbank is op grond van het bovenstaande en mede in aanmerking genomen de ruime mate van beleidsvrijheid die verweerder daarbij toekomt van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten geen categoriaal beschermingsbeleid te voeren voor Colombia, zodat eisers niet in aanmerking komen voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

25. Gezien het voorgaande komen eisers niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

26. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

27. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.R. van Es-de Vries als voorzitter en mr. A.B.M. Hent en
mr. E.H.M. Druif als leden in tegenwoordigheid van mr. D.S. Arjun Sharma als griffier en
in het openbaar uitgesproken op 14 januari 2008.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPIE KONFOR
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
Leidschendam-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

17 JAN. 2008

mr. mr. R.P. van Empel-Bouman

mr. mr. I.M. van Kuilenburg

mr. R.H.T. van Boxmeer

mr. mr. Y.E. Verkouter

mr. mr. E. van den Hombergh

advocaten

mr. E. Hendriks

mr. R. Hooghuis

secretariaat

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
12 FEB 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELO: DD:	PAR:

de edelgrootachtbare heer / vrouwe
griffier van de Raad van State
afdeling bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenrecht
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

aantekenen

Den Bosch, 11 februari 2008

inzake _____ / Staatssecretaris van Justitie
betreft IND.nr. 0406.03.0550/hoger beroep
ons kenmerk 00004564/RE/RE
procedurenr.: 04/47550 en 05/4323

Edelachtbare Heer, Vrouwe,
Edelachtbaar College,

Namens appellanten, _____ en
beiden van Colombiaanse nationaliteit, wordt hierbij hoger beroep ingesteld. Dit hoger
beroep geldt mede voor hun minderjarige kinderen. Appellanten, verblijvende te (7985
NP) Geeuwenbrug aan de Eikenhorst 5 (AZC Geeuwenbrug), kiezen voor deze zaak
woonplaats te 's-Hertogenbosch aan de Smalle Haven 151 (Postbus 1138, 5200 BD),
ten kantore van advocaat en procureur mr. R.P. van Empel-Bouman.

* Ondergetekende verklaart hierbij bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om dit hoger
beroep in te stellen, op te stellen en te ondertekenen, met het recht van substitutie.

Ik verzoek u voor eventuele griffierechten mij een acceptgiro te doen toekomen.

Het hoger beroep is gericht tegen de uitspraak d.d. 14 januari 2008 van Rechtbank 's-
Hertogenbosch geregistreerd onder de procedurenummers 04/47550 en 05/4323.
Deze uitspraak is verzonden op 17 januari 2008. Een kopie van deze uitspraak wordt
hierbij overgelegd als productie 1.

Grief 1

- 1) De rechtbank heeft in rechtsoverweging 2 een samenvatting gegeven van het
asielrelaas van appellanten. De rechtbank heeft daarin geen melding gemaakt
van het gegeven dat appellanten na de aanslag op 8 mei 2004 op 27 en op 31
mei 2004 bij de ombudsman zijn geweest. Appellanten hebben hiervan
documenten overgelegd: zie rapport eerste gehoor appellant, p. 7.
- 2) Ten aanzien van de meldingen die appellanten bij de ombudsman hebben
gedaan heeft de rechtbank in rechtsoverweging 18 weliswaar geoordeeld dat

appellanten met de aanbevelingen niets zouden hebben gedaan. De rechtbank heeft echter de verklaring van de ombudsman van 31 mei 2004, waarin deze aangeeft dat appellanten in gevaar zijn en bescherming in het buitenland behoeven, vanwege gebrek aan bescherming in Colombia, ten onrechte niet bij de beoordeling van het beroep betrokken.

- 3) De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geconcludeerd in rechtsoverweging 18 dat appellanten niet kunnen worden gevolgd in hun stelling dat zij niet afdoende bescherming van de Colombiaanse autoriteiten konden verkrijgen.

toelichting

- 4) De rechtbank heeft niet het gehele relaas van appellanten in samenvatting weergegeven. Voorts blijkt uit de uitspraak dat op de in de samenvatting ontbrekende verklaringen ook verder niet, althans niet afdoende is ingegaan. Hierdoor is met een aantal relevante gegevens in het relaas van appellanten door de rechtbank ten onrechte geen rekening gehouden, terwijl deze elementen wel van invloed dienden te zijn op de beoordeling van het beroep.
- 5) Appellanten hebben aangifte gedaan van de diverse bedreigingen. Hen is een beperkte bescherming geboden in de vorm van een patrouille die af en toe bij hen zou komen controleren of alles nog goed ging. Voor appellanten is die bescherming niet afdoende gebleken aangezien appellant vervolgens kort daarna slachtoffer is geworden van een aanslag en de zoon van appellanten vlak voor hun vlucht bijna werd ontvoerd.
- 6) De ombudsman heeft voor appellanten weliswaar op 27 mei 2004 een aanbeveling geschreven voor (nadere) bescherming, maar op 31 mei 2004 heeft de ombudsman - door verweerder onweersproken - aangegeven dat appellanten geen afdoende bescherming konden verkrijgen.
- 7) De rechtbank had in haar oordeel tevens de brief van de ombudsman van 31 mei 2004 dienen te betrekken. Door hieraan voorbij te gaan heeft de rechtbank de uitspraak onvoldoende gemotiveerd.

Grief 2

- 8) Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 7 overwogen en op grond daarvan beslist dat de problemen van appellanten die zij hebben ondervonden van een buiten de wet staande groepering geen aanknopingspunten hebben met het vluchtelingenverdrag.

De rechtbank volgt appellanten niet in hun stelling dat er sprake is van 'toegedichte politieke overtuiging', omdat appellanten niet concreet hebben kunnen aangeven om welke groepering het gaat. Ook zouden appellanten onvoldoende concrete aanwijzingen hebben dat de betreffende groepering heeft mogen aannemen dat appellanten geweigerd hebben mee te werken.

Voorts oordeelt de rechtbank dat niet duidelijk is geworden door wie appellanten telefonisch zijn bedreigd en dat er tussen de mondeling geuite dreigementen, de telefoontjes en de aanslag een verband zit.

Omdat niet is komen vast te staan dat er sprake is van een toegedichte

politieke overtuiging kunnen appellanten tenslotte niet worden gevolgd in hun stelling dat de autoriteiten heb geen effectieve bescherming kunnen bieden.

- 9) Appellanten zijn van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een toegedichte politieke overtuiging. Appellanten hebben gemotiveerd en met stukken onderbouwd dat in de omgeving van waar zij hun vis kweekten diverse groeperingen strijden en zich allemaal schuldig maken aan ontvoeringen, afpersingen en moorden. Als dergelijke groeperingen zich niet expliciet bekend maken dan kan van appellanten niet worden verwacht dat zij hen vragen met wie ze van doen hebben. Voor appellanten is dat niet van belang. Voor hen is enkel van belang dat zij bedreigd werden.
- 10) Appellanten hebben eveneens aangevoerd dat en waarom er een logisch verband zit tussen de verschillende incidenten. Zij hebben zich binnen een tijdsbestek van tweeënhalve maand afgespeeld. Vóór die tijd hadden appellanten geen problemen.
- 11) Dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat appellanten geweigerd hebben hun medewerking te verlenen kunnen appellanten niet volgen. Zij hebben immers na de tweede bedreiging eind maart 2004 hun bedrijf opgeheven en vervolgens hebben zij aangifte gedaan, waarna kort daarop de aanslag op appellant plaatsvond. Hieruit kan wel degelijk worden geconcludeerd dat voor de betrokken groepering duidelijk was dat appellanten hun medewerking weigerden en dat zij derhalve geacht werden de politieke stellingname te hebben ingenomen tegen deze groepering.
- 12) Ten onrechte is de rechtbank dan ook tot het oordeel gekomen dat verweerder mocht overwegen dat appellanten geen vluchteling zijn.

toelichting

- 13) Om te kunnen oordelen dat sprake is van toegedichte politieke overtuiging is, gezien de bekende feiten en omstandigheden in Colombia, in dat land niet van belang met welke groepering appellanten te maken hebben gehad. De autoriteiten hebben appellanten wel serieus genomen. Zij hebben appellanten bescherming geboden die zij konden en hebben de zaak destijds in onderzoek genomen. Omdat zij appellanten niet afdoende konden beschermen, is hen aangeraden bescherming buiten Colombia te zoeken.

Grief 3

- 14) Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen in de rechtsoverwegingen 11 tot en met 17 en op grond daarvan beslist dat de documenten van 2 juli 2004 en 2 november 2005 terecht – op basis van onderzoek naar die documenten – vals mochten worden bevonden en dat de nieuwe documenten van 20 juni en 25 juli 2007 die appellanten hebben overgelegd geen aanknopingspunten geven om te twijfelen aan de juistheid van het individuele ambtsbericht.
- 15) De rechtbank heeft in dit verband geoordeeld dat de documenten van 20 juni en 25 juli 2007 niets vermelden over de brieven van mevrouw Sánchez Gaveria. Voorts oordeelt de rechtbank dat verweerder kan worden gevolgd in zijn stelling dat de brieven van 20 juni 2007 van mevrouw Bertin Gallego niet

voorzien zijn van apostilles.

- 16) Door te overwegen als voormeld heeft de rechtbank ten onrechte geen waarde gehecht aan de verklaring van appellanten dat op de apostille is vermeld dat deze betrekking heeft op drie documenten, derhalve zowel op de brieven van 20 juni als op de brief van 25 juli 2007.
- 17) Ook inhoudelijk zijn de brieven van 20 juni 2007 wel degelijk van belang, aangezien daarin wordt aangegeven dat de zaak van appellant wel degelijk voorkomt in de archieven van fiscalia 21.
- 18) Ten onrechte heeft de rechtbank dan ook voormelde nadere stukken buiten beschouwing gelaten en als gevolg daarvan ten onrechte geconcludeerd dat er geen reden is te twifelen aan de juistheid van het ambtsbericht.

toelichting

- 19) Uit de apostille, die is gehecht aan het document waarin wordt verklaard wie mevrouw Bertin Gallego is en welke functie zij vervult, blijkt dat die apostille betrekking heeft op drie documenten, derhalve de brieven van mevrouw Bertin Gallego en van de brief van 25 juli 2007 van het hoofd personeelszaken (productie 2). Voorts hebben appellanten bij de rechtbank tevens overgelegd een vertaling van voormelde brieven, eveneens voorzien van een apostille. Ook hierin wordt verklaard dat die vertaling betrekking heeft op de drie documenten waarvan in de vertaling melding wordt gemaakt (productie 3). Bijgevoegd wordt tevens een verklaring van de Colombiaanse ambassade van 23 januari 2008 die vermeldt hoe de apostilles worden gebruikt (productie 4). De rechtbank heeft dan ook ten onrechte zonder nader onderzoek geoordeeld dat de apostille niet van toepassing is op de brieven van mevrouw Bertin Gallego.
- * 20) De rechtbank heeft vervolgens ook ten onrechte de inhoud van de verklaringen van mevrouw Bertin Gallego buiten beschouwing gelaten. Hieruit blijkt immers dat door fiscalia 21 de aanslag op appellant en zijn reisgenoot in onderzoek is genomen en dat uit het onderzoek onder meer wel degelijk is gebleken dat de aanslag (mede) op appellant was gericht. Voorts wordt erin vermeld dat er verder geen informatie kan worden gegeven omdat de stukken ingevolge artikel 323 van het Colombiaanse wetboek van strafvordering vertrouwelijk zijn.
- 21) Inmiddels hebben appellanten van mevrouw Bertin Gallego een brief ontvangen, voorsnog per fax, het origineel ligt nog in Colombia om dit te laten voorzien van een apostille (productie 5), waarin mevrouw Bertin Gallego bevestigt dat de brieven van 2 juli 2004 en 2 november 2005 zijn geschreven door mevrouw Sánchez Gaveria en dat zij bij het OM het onderzoek naar de zaak van appellant verrichtte. De fax is naar het tolk- en vertaalcentrum gestuurd voor een vertaling. Ook deze brief bevestigt derhalve dat wel degelijk gereede twijfel kan worden geuit ten aanzien van het onderzoek dat is verricht ten behoeve van het individueel ambtsbericht.

Grief 4

- 22) Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 10 overwogen en op grond daarvan beslist dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft

gesteld dat appellanten bij uitzetting geen reëel risico lopen op een door artikel 3 EVRM (en aanverwante verdragen) verboden behandeling. De rechtbank verwijst daarbij naar hetgeen is overwogen ten aanzien van het vluchtelingschap. Voorts oordeelt de rechtbank dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanslag op zijn persoon was gericht, onder verwijzing naar de inhoud van een krantenartikel.

- 23) Appellanten zijn van mening dat de rechtbank ten onrechte voor de motivering van haar oordeel inzake de aanslag enkel heeft verwezen naar het door appellanten overgelegde krantenartikel. Zij hebben immers verklaringen overgelegd van de fiscalia. Daarbij verwijzen zij niet enkel naar de (door het ministerie van buitenlandse zaken – ten onrechte – vals bevonden) verklaringen van mevrouw Sánchez Gaveria maar eveneens naar de stukken die zij in een later stadium hebben overgelegd, waaruit blijkt dat de zaak in onderzoek is genomen.
- 24) De rechtbank heeft door deze beperkte motivering voorbij gezien aan hetgeen appellanten daarnaast nog naar voren hebben gebracht en dat een beter beeld geeft van de aanslag dan een krantenartikel.

toelichting

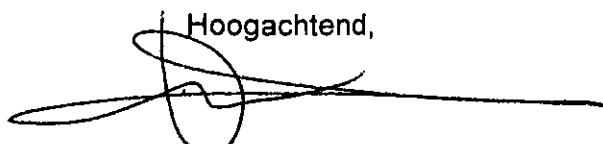
- 25) Krantenartikelen worden door journalisten geschreven, die, als zij daarover schrijven zonder gericht onderzoek te doen, geen inzicht kunnen geven in de toedracht. Dat er sprake zou zijn geweest dat appellant is getroffen door een 'verdwaalde kogel' is derhalve slechts een beschrijving van de mening van deze journalist. De fiscalia heeft echter onderzoek gedaan naar de toedracht en is, op basis van dit onderzoek tot de conclusie gekomen dat de aanslag (mede) was gericht op appellant. Ten onrechte heeft de rechtbank dit niet betrokken bij haar oordeel.
- 26) Voor het overige wordt verwezen naar hetgeen is aangevoerd in de grieven 2 en 3.

*** Conclusie**

Gelet op het vorenstaande kan de uitspraak d.d. 14 januari 2008 van Rechtbank 's-Hertogenbosch geregistreerd onder de procedurenummers 04/47550 en 05/4323 niet in stand blijven. Appellanten verzoeken uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen en, doende hetgeen de rechtbank had behoren te doen, het beroep gegrond te verklaren en het besluit van verweerder te vernietigen, althans de rechtbank op te dragen opnieuw uitspraak te doen.

Voorts verzoeken appellanten u verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

Mw. mr. R.P. van Empel-Bouman.